

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Det Ny Testamentes Christendom!

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Det Ny Testamentes Christendom!", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1856_1136-txt-shoot-idm107/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

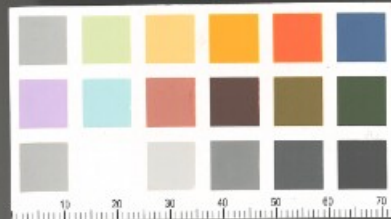
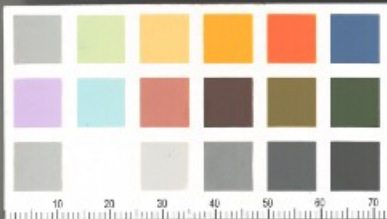
	Sne.
En Pinsesang, af G. H. Thurah	205.
Et gammelt Psalmeter af N. G. Engelstoft, ved Udgiveren	207.
Troen i Vaande, af Samme	208.
Den apostoliske Troens-Besjæftelse i den kristelige Daads-	
dag. Af N. F. S. Grundtvig	209.
Helstelse, af Udgiveren	224.
Frugt og Naad, af Samme	225.
Ertesang, af Samme	227.
Wennefestens Dydigtelse, af G. H. Thurah	231.
Naarsang, af Samme	259.
Berfsang, af G. H. Thurah	285.
Det Vaaren, af Samme	286.
Afsensang, af Samme	287.
Heem kan de hungrige Sjæle vel møtte? af Udgiveren	288.
De syv Sotkanter. Af N. F. S. Grundtvig	289.
Fatheris første Kamp med de Skejske om den hellige	
Naar, af L. Thurah	310.
Dydsninger til „Retelsen“ i første Hæfte, af Udgiveren	361.
3 Maanedes Skole sjette Læredag eller Paase 1856 af Samme	381.
Herterul, af Samme	390.
Frugt ikke! af Samme	390.
Hvad behøves mere? af Samme	391.
Pilgrimsang, af Samme	391.

Det Ny Testaments Christendom!

(N. F. S. Grundtvig).

Vi veed alle, at ved det „Ny Testamente“ mener man i daglig Tale hverken mere eller mindre end de Christnes egen hellige Skrift, til Forskel fra den hellige Skrift, som egentlig er Jødernes, og sik hos de Christne Naavn af det „Gamle Testamente,“ men da „Testamente“ hos os er et fremmed Ord, og som oveniudet fra Romer-Netten er gaaet over i vort Lovsprog til kun at betegne en Af døds sidste, vidnesfaste Vilje, saa veed kun meget saa iblandt os, hvad den Bog-Titel, vi har givet de Christnes hellige Skrift, egentlig har at betyde. Dette kunde nu ogsaa omtrent være ligegyldigt, naar den samme Benævnelse ikke brugtes om andet end Bogen, men nu gaaer det med Benævnelsen „det Ny Testamente“ ligesom det gaaer med Benævnelsen „Kirke,“ at vi, af Strolighed eller dog af andre løse Grunde, er kommen til at give to grundforskjellige Ting eens Benævnelse, hvad altid foraarsager nogen Forvirring, og fatt, naar usjorstandige eller lignende Personer komme til at jøre det store Ord, foranledige en grundløs Forvirring.

Kristelig Samler. 2 Bind.

Idet man saaledes med et fremmed Ord gav hele den Christne Menighed og vore Sondagsguse med deres Huusholdere eens Benævnelse og kaldte begge Dele „Kirke,” da fordunkledes derved selv den ærligste og forstandigste Tale om disse i sig selv himmelvidt forskjellige Ting, og naar listige Præster og Paver vilde sætte sig selv i Herrens Sted og sætte det Udvendige over det Indvendige, da havde de i Talens Dunkelhed og Tankens Tusmørte dertil den æstetiske Feilighed.

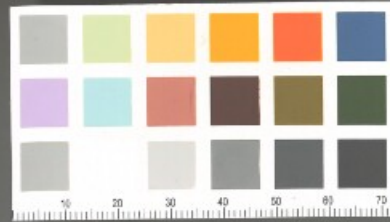
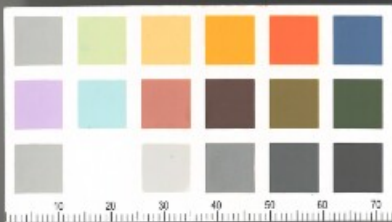
Rigedat gif det, da man gav hele Christendommen og Sondagsgugen med de Skriftefløge eens Benævnelse, og kaldte begge Dele „det Ny Testamente,” da fordunkledes man ogsaa selv den ærligste og forstandigste Tale om disse i sig selv himmelvidt forskellige Ting med eens Benævnelse, og naar indbildte og ærgjerrige Skolemeistere og Skriftefløge vilde sætte sig selv i Aandens og Boglesning i Troens Sted, da havde de i Talens Tredydighed og Meningens Tvivlsomhed dertil det æstetiske Paasub.

Sagen forholder sig for Resten saaledes, at det Græske Ord „Diatheke,” som paa Latin er overjæt „testamentum” betyder baade hvad vi kalder en Pakt og hvad vi kalder et Testamente, saa at hele Christendommen godt paa Græsk kan kaldes „kaine diatheke” den ny Pakt, men ikke paa Latin „novum Testamentum” eller paa halv Dansk og halv Latin: det ny Testamente, og desuagtet har vi baade i vor Bibel-Overættelse og i Herrens Tilfale ved den hellige Nadver brugt Benævnelsen „det Ny Testamente” til Christendommen i det

hele, ligeaa vel som vi bruger den Benævnelse til Apostel-Skriften, og derfor kan de Uvidende og de Trædse meget let sammenblende begge Dele, ved at sige: det Ny Testamente, det, og det alene er jo Christendommen, og dermed mene Bogen, saa at det Ny Testaments Skalf bliver Bogstavens Skalf og det Ny Testaments Embedsmænd bliver Bogstavens Embedsmænd. Menndi Apostelen udtrykkelig skriver, at han ved dem ingenlunde forstaaer Bogstavens men netop i Modsatning Aandens Embedsmænd.

Medens det derfor i sig selv kunde være ligegyldigt, enten vi kaldte Apostel-Skriften det Ny Testamente eller vi sagde „den ny Bog” eller den ny Pagts Bog, saa har det givet Anledning til en særlig Forvirring, at vi gav den samme Benævnelse som Christendommen med Aand og Liv, saa man ved et tilfældet Dødsfald kunde sætte Bogstavens i Aandens og et skrevet Testamente i den levende Aftales og Pagts Sted, saa naar det nu rædsonst indvilliede Forhold skal opredes, da maae vi begynde med at sige rent ud: den ny Pakt mellem Vorherre og os, det er Daabs-Pakten, som skal oprettes med alle dem, der eier Vorherres egen Indstiftelse vil døbes i den Faders og Sønns og Helligaands Navn, med hvem de ved Troens-Bekjendelsen i deres Daabs-Pakt uoplojelig forbinder sig, uden alt Hensyn paa den Bog, som man kalder det Ny Testamente.

Naar man nu siger, at denne Paastand skal være fornærmelig imod Apostel-Skriften, da er det aabenbar uden allermindste Grund, thi ikke blot

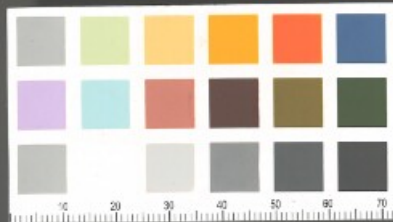
er det en Kiends-Gierning, at den ny Pagt ved Daaben oprettes og er fra uindelige Tider blevet oprettet uden mindste Hensyn paa Apostel-Skriften, men tillige er det indlysende, at da Vorherre og hans Apostler indrettede Daaben og oprettede den ny Pagt, da kunde de umulig tage Hensyn til den Skrift, som da ikke var til, og at vi heller ikke kan det uden at afvige paa egen Haand fra Vorherre og hans Apostler og saaledes forsvare hans Pagt og Indstiftelse. Endelig er det saa langt fra, at Apostel-Skriften selv skulde udgive sig enten for „den ny Pagt“ eller for den kristelige Grundvold, at den tværtimod stadig henviser til et mundtligt Guds-Ord, til en hjertelig Pagt og en levende Grundvold.

Naar man derimod vil gjøre det til min Paastand, at fordi Daabs-Pagten, Christendommens Grund-Udtryk, i Henseende til sin Gyldighed, er aldeles uafhængig af Apostel-Skriften, derfor skulde Apostel-Skriften heller ikke have noget med Daabs-Pagten at gjøre, enten til dens Bekræftelse, Oplysning eller Forklaring, da tager man sin egen Paastand og gjør til min, uagtet jeg med al Hlid har søgt at vise, at Apostel-Skriften heel igiennem forudsætter netop denne vor Daabs-Pagt og Troes-Bekræftelse, og bekræfter saaledes deres apostelige Gæthed, ligesom at den samme Apostel-Skrift bidrager saa usigelig meget til Daabs-Pagtens Oplysning og rette kristelige Forklaring, at vi dertil nu maa finde den uundværlig.

Siger man endelig, som man nys har sagt, at i saa Fald er der ingen Anledning til Tvist, men al

mulig Grund til Enighed mellem alle dem, der baade erkender Daabs-Pagten og Apostel-Skriften for at høre til det Grund-Kristelige, der altid skal bedre fortaales, men kan aldrig forandres, da er dette netop min Overbevisning og Paastand fra Begyndelsen, men som man jo hidtil ikke har villet indrømme, og som jo heller ikke maa forhindre mig fra, men skal netop drive mig til at meddele al den Oplysning, jeg kan, om det sande og rette Forhold mellem Daabs-Pagten og Apostel-Skriften, et Forhold, der var blevet saa forrykket, at man ikke blot kaldte Bogen hvad Pagten er, men gjorde Bogen, som forudsætter Pagten, til Pagtens Kilde, og gjorde Bogen, som er Apostlernes Værk og Menighedens Eiendom, til Apostlernes Kaldsbrev og Menighedens Lovbog.

Skøndt jeg derfor altid har erklæret og fremdeles erklærer alle dem for mine Med-Christne, som frivillig indgaaet samme Daabs-Pagt som jeg og deher med den samme Daab, holder fast ved Pagten og sætter Daaben som Gienfærdens Bad i Herrens Mand, erklærer alle dem for mine Med-Christne, hvor urimelige Tanker de end kan gjøre sig enten om Pagtens Oprindelse eller om Daabens Indstiftelse, eller om Apostel-Skriftens Alder, Sikkerhed, Kræfter, Klarhed og Bestemmelse, saa kan og maa jeg dog hverken for Herrens eller for Menighedens Skyld fortie, at en bagvendt Tankegang om den ny Pagt, om Christendommen og Christeligheden i det hele, ikke blot er usforvarlig, og vilde gjøre Troen og Menigheden værgeløse, men maa

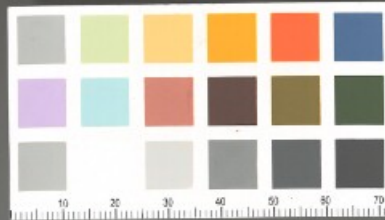

fillige, i samme Grad, som den beherker os, giøre Troen og Haabet døde og magtesløse hos os, saa vi savne baade den gode Samvittighed og det Guds Herlighedens Haab, som er Christendommens evangeliske Tilbud og Skal, efter den ny Pagt, være Daabens Frygt hos alle de Troende. Der Første, at Troen og Menigheden ved den bagvendte Tankegang om Pagten og Bogen blive, aandelig talt, aldeles usforvarlige og værgeløse, det har jeg lige fra Begyndelsen med Glid stræbt at vise, men da jeg ikke kunde eller vilde angribe Troen og Menigheden, men tværtimod af al Magt forsvarede begge; da Mængden kun har liden Følelse af aandelige Baaben, derfor heller ingen Frygt for dem; og da vore Skriftefogede havde været saa forsigtige at overlade den verdslige Dyrighed Forsvaret af Troen og Menigheden baade mod Paven og Tyrken; saa er det først ganske uplig, man begynder at mærke den bagvendte Tankegangs Usforvarlighed. I en saa aandsløs Tid, som den, der enten endnu løber omfap med os eller ligger dog tæt bag os, fiender kun meget faa noget til Troens aandelige Frihed og Ansagning inden i os selv, saa alt hvad Mængden da skal ønske, maa udbortes komme til Orde, og naar da paa den ene Side de verdslige Love strengelig forbyde Papister, Baptister og alle fremmede Troes-Samfund at giøre Profelyter eller hverve Tilhængere i Riget, og paa den anden Side Troens indfødte Modstandere ikke vender deres Baaen mod den bagvendte Tankegang, men netop ved Hielp af den bekjendte Troen, som en gammel, i vore oplyste Tider usforvarlig Dverto, da veger

Forvirringen daglig, og de Fleste, som endnu holder paa den Christne Tro, ved da hverken ud eller ind, opgiver sædvanlig alt aandeligt Forsvar, mistanker enhver Oplysning og slaar sig til Ro med den Tanke, at de har dog igrunder Ret.

Først nu, da Papister, Baptister, Atheister og Mormoner ved Religions-Friheden har faaet anderledes Driftighed og Spillerum, og da en udmærket Gaarklover, forudsattende Christendommens muelige Sandhed, selv i den allerurimeligste Stillelse, reiser Banner for hvad han kalder „det Ny Testaments“ Christendom - og forstaaer derved udelukkende Apostel-Christen og Bogstavens Christendom, først nu begynder der at komme Dyrer i Keiren, saa alle de, der har nogen Christen-Tro, føler Nødvendigheden af at forsvare den mod dem, som kraft paa-staaer, at vi ingen Christendom har eller kan have, og de, der hidtil rafl sammenblandede eller forvejlede Bogen „det Ny Testaments“ med den ny Pagt mellem Vorherre og os om en god Samvittighed og en salig Evighed, de nodes til at indrømme, at deres Tankegang har været, om ikke aldeles bagvendt, dog temmelig stiv, saa den lader sig ikke længer forsvare.

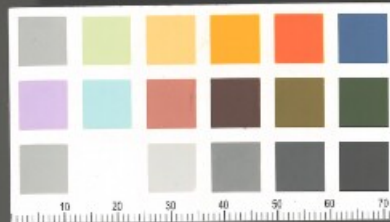
Gaarkloverren siger nemlig til dem: I og jeg er jo enige om, at det Ny Testaments Christendom er den eneste rette, og I paa-staaer jo, at den Christendom, I om Søndagen prædiker i Kirkerne, indpranter eders Confirmander, troster eders Kirkegangere og Skriftebørn med, giver bestrevere i eders Bøger, lader haandhæve af den verdslige Arm og lader eder bejolve for at bevindne,

lever fløt med og faaer Titler og Ordener for, det er og skal være „det Ny Testaments Christendom“, men enten kender I jo fløt intet til det Ny Testamente og er da blinde Veiledere, eller I maa selv vide, at det er Pokker ikke det Ny Testaments Christendom, er soleklart det Modsatte, og saa er I jo, kristelig talt, store Gavytve. At nu Haarfløveren lader, som om han fløt ikke kender den kristelige Daabs-Pagt eller de kristelige Saligheds-Midler: Daaben og Nadveren, eller som om det dog var Biting, der fløt ikke kom i Betragtning, hvor Taler kun er om det Ny Testaments Christendom, og at han, for at faa hele Christenheden til at ignes det Ny Testaments Christendom mødjat, benytter sig af alle mulige Skole-Sneb og Finter, som om den sande Christendom umuelig kan findes, bevidnes og forplantes i en saakaldt Stats-Kirke, fordi denne i sin Heelhed er et uchristeligt Sammenfurium, og som om alt hvad man kan anføre et Skriftsprog imod, var dermed for Tid og Evighed gjort uchristelig; men ved alt saadant sætter han dog kun den bagvendte Tankegang paa Spidsen og gennemfører den med ubøielig Streng-
hed, saa det bliver hver Dag klarere, at vil man ikke nødes til at give Haarfløveren Ret, da maa man begynde med selv at lade den bagvendte Tankegang fare, at Bogen „det Ny Testamente“ skulde være den sande Christendoms egentlige Kilde, Grundvold eller Troes-Regel, thi dermed faaer og falder Haarfløveren som Christendoms-Kiender og Præste-Viner, og maa enten giendrive sig selv eller

faa som Christendommens aabenbare Fiende og Fornægter.

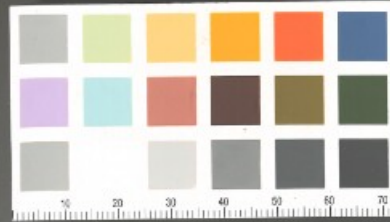
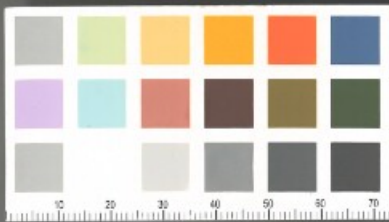
Nu tvivler jeg dog ingenlunde paa, at jo alle de af os, der vil gaae for Christne, endfide da for Lys i Menigheden, vil finde, det var godt og meget nødvendigt, at vi fik den Oplysning, at vi ved Taler og Bisten om vor Christendom, aldrig skal lade os narre til at begynde med, hvad Christendom hverken er begyndt med eller kunde begynde med: den Bog, som først blev skrevet og læst i den kristne Menighed, men at vi altid begynde med, hvad Christendommen er begyndt og maatte begynde med, og som vi godt tør sige, Apostel-Skriften ikke blot forudjætter men bevidner, nemlig den Christne Troes mundtlige Forkyndelse, Bektendelse og Besejling, saa det ikke bliver et Spørgsmaal mellem de Christne og denne Verden, eller de Troende og de Bantro, men kun mellem de kristelige Boglærde indbyrdes eller mellem dem og uchristelige Boglærde, først om vi har en ægte Apostel-Skrift, dernæst om dens Udstrækning og nærværende Skikkelse, og endelig om dens rette Fortolkning, dens Forhold til den ny Paat og til den Christne Menighed, lutter lærde og tilbedes meget uimvifselige Spørgsmaal, hvormed man, efter den bagvendte Tankegang, bebyrdede Menigheden, og ifødenfor med Skriften at oplyse og bekræfte Troen, vadde og nærede alle mulige Drivl hos dem, der ikke turde troe paa en enkelt Skrift-Fløg eller paa den verdslige Dyrighed, som foreskrev hvad der skulde være den sande Christendom og rette Skrift-Fortolkning.

Jeg har imidlertid en anden og endnu langt vigtigere Grund til at ophvise og bekæmpe den bagvendte Tankegang om „det Ny Testaments“ saakaldte Christendom, thi det er Livs-Grunden, der vel ikke kan gøres nær saa klar, som Lys-Grunden, vi nys omtalte, men som vi dog maa sætte overh, fordi man kan dog leve taalelig godt i Tidsmerke, men man dør ligesaa snart ved Dag som ved Nat, i Lys som i Mørke. Jeg har derfor ogsaa bestandig lagt Vægt paa, at det ny Liv, som er Delagtighed i Guds eenbaarne Søn, Vorherres Jesu Christi retfærdige, sande og hellige, evig lykkelige Menneske-Liv, den kan kun meddeles os ved et mundtligt Ord af Gud til os, saa det er kun lystigt Sværmeri, naar man indbilder sig at have faaet eller at kunne faae dette ny, kristelige Liv, enten af Vusten, som Vinden blæser eller gennem et Pennestreg og en Bogstavskrift, eller ved et Præste-Ord, Pave-Ord eller Stolemeester-Ord til os, hvor sandt det end ellers kan være og hvor godt det end ellers lader sig kopiere, saa at, naar Vorherre Jesus Kristus virkelig skal og vil frelse os fra Døden og slaae os det evige Liv, da maa han ved sine egne Indsigteller have efterladt sig paa Jorden et mundtligt Guds-Ord til os, der er „Mund og Liv,“ kan frelse og saliggjøre os og kan vise, at vor Saliggjorelse er hans Gierning, hverken Pavens eller vor egen, idet at den Mund og det Liv, vi faaer af og ved hans Munds Ord til os, aabenbar er hans Mund og Liv, og ei vore egne eller nogen Andens.

Denne min Tankegang om de saakaldte Indsigtelses-Ord ved Daaben og Nadveren, der meddele os Livet, ligesom den derfra uadskillelige Daabs-Pagt skaber Lys og meddele os Manden, den falder vistnok endnu selv de fleste Troende fremmed, og det følger af min egen Baastand om alle Pennestreg og alle Bogstavskrifters aandelige Død og Magtesløshed, at jeg ikke kan tænke paa med min Pen og mine Bogstaver at gjøre noget levende Indtryk paa mine Læsere, men naar Manden gier os til Skriftebogen, da lærer han os ligesaa vel hvad Skrift duer til som hvad den ikke duer til, og da den duer til at pege paa al Sandhed, saa skal jeg ogsaa bruge den til at pege paa Sandheden om det mundtligt Guds Ord, der alene fører den kristelige Mand, det kristelige Lys og det kristelige Liv med sig.

Først skal jeg da bemærke, at Seendragtigheden hos de Troende med at tilegne sig Sandheden om Herrens Munds Ord til os ved Daaben og Nadveren som Livs-Kilden, hvoraf hele vort levende Forhold til Vorherre Jesus Kristus, og i ham til vor himmelske Fader, udspringer, den har sin dybe Grund først i den papistiske Forblanding af Menneske-Ord med Guds-Ord, og dernæst i den protestantiske Forblanding af Mund og Pen, Tale og Skrift, baade i guddommelig og menneskelig Henseende, saa det er et stort Guds-Under, naar en saa dybt indgroet Fordom med Rod oprykkes. Det er derfor slet intet Under, at vi hundrede Gange kan baade tale og skrive derom, uden at man engang ret mærker hvad vi mener,

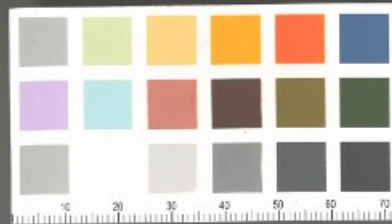
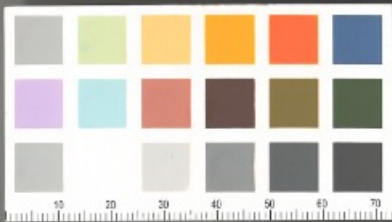

eller kan forstaae, at vi derved bekæmper ligemeget baade den papiristiske og den protestantiske Bildfarelse, frøndt vi kan giøre det langt klarere, at det Guds-Ord, hvorved Himmel og Jord blev skabt, det Guds-Ord, som var i Begyndelsen hos Gud og var Gud, kunde umuelig selv være eller uledes af en Bogstav-Skrift, end vi kan giøre den Sandhed, at intet Menneske uden alene det Menneske Jesus Christus, som er den eenbaarne Søn, Guds-Ordet i egen Person, kan tale et "Guds-Ord" i hele sin Kraft med Menneske-Tunge.

Derimod vil det sikkert hos alle sandhedskjærlige og troende Mennesker fremme den Oplysning, at, begribeligt eller ubegribeligt, er det nu engang saa i Herrens Menighed, at den levendegjørende Aand og det ny Liv kan meddeles os giennem Herrens Munds Ord til os ved Daaben og Nadveren, naar vi med al vor Tale og Skrift om Guds Rige stræbe at vække og skærpe Opmærksomheden paa de Aandens Frugter og Christendommens Værkninger, som ene kan bevise, at det ikke er Blandværk og tom Indbildning med den egne Aand og det ny Liv, som Herren har lovet sine Troende, og som vi rose os af at besidde. Alle sandhedskjærlige og troende Mennesker veed igrunden med dem selv og opdage det, saajuart de ret gaar i sig selv, at de er blevet og vil blive ved at være Christne, ene og alene fordi de troe, at Vorherre Jesus Christus kan og vil skænke dem og alle sine Troende en virkelig god Samvittighed og et sikkert og levende Saligheds-Haab, saa de

kan let overbevise sig selv om, enten det er sandt eller ikke, at vi maa troe paa Daabs-Pagten og de andre Indvielses-Ord ved Daaben og Nadveren som Guds-Ord til os af Herrens egen Mund, for at faae Aand og Liv tilføjes med ham, thi kan vi uden det, Syndere, som vi alle er, faae en virkelig god Samvittighed, og Dødsdomme, som vi alle er, faae et sikkert og levende Saligheds-Haab, da har vi ogsaa Aand og Liv tilføjes med Frelseren, men kan vi ikke faae en saadan "god Samvittighed" og et saadant "Saligheds-Haab" uden ved Troen paa hans Munds Ord til os, da nytter det os jo slet ikke, om vi kan giøre de stærkeste Indvendinger mod denne Troes Forsvarlighed eller optænke andre muelige Maader, hvorpaa vi finde det rimeligere at faae den evige Betsignelse, thi vi gif jo dog ligesuldt Slip ad den virkelig gode Samvittighed og det sikre Saligheds-Haab, som vi søger hos Vorherre Jesus Christus og tør ikke vente at finde hos nogen Anden, da vi troer, at kun han har "det evige Livs Ord."

Til denne vigtige Prove: om det er ved hvad man kalder "det Ny Testaments Christendom" eller ved hvad jeg kalder "Christendommen af Herrens egen Mund," vi faaar en virkelig god Samvittighed og et sikkert, levende Saligheds-Haab i Vorherres Jesu Christi Navn, dertil vilde jeg med disse Linier opfordre alle mine Christne Bøssere, da jeg er sikker nok paa, at, har de ikke vidst det før, skal de derved opdage, at det ikke var noget Nyt, jeg har hittet paa, men at det er Vorherres Jesu Christi egen Saliggjærelses-Orden og

Indstille, jeg peger paa og med Munden, efter
den Raade, som Gud ved sin Helligaand giver,
stræber at sætte i Kraft og at gjøre frugtbar til det
Guds-Riges Tare, som er Retfærdighed, Fred og
Glæde i den Helligaand!

Taktsigelsen.

O Herre! i Din Hjerlighed,
Som er vort Himmerige,
Der er en Glæde og en Fred,
Som ikke har sin Lige,
Dert en Salighed der boer,
Som hverken Himmel eller Jord
Tilfulde kan udsige."

O Gud ske Lov! jeg veed det, hvor
Jeg Bei dertil har fundet,
I Daaben med Dit Kraftens-Ord
Du har mig til Dig bundet,
Ja har indpødet mig derved,
Saa Livet af Din Hjerlighed
Er sødt i mig oprundet.

O lad det voge, Herre hjar!
Som Pødevist den unge,
Lad Ordets Kraft mig være nær
I Hjerte og paa Tunge!

